Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

14 март 2017 година**

„Обжалване — Конкуренция — Членове 101 ДФЕС и 102 ДФЕС — Регламент (ЕО) № 1/2003 — Член 30 — Решение на Комисията за установяване на незаконен картел на европейския пазар на водороден пероксид и перборат — Публикуване на разширен неповерителен вариант на това решение — Отхвърляне на искане за поверително третиране на някои сведения — Мандат на служителя по изслушването — Решение 2011/695/ЕС — Член 8 — Поверителност — Защита на професионалната тайна — Член 339 ДФЕС — Понятието „търговска тайна или друга поверителна информация“ — Информация, получена от молба за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер — Отхвърляне на искането за поверително третиране — Оправдани правни очаквания“

По дело C-162/15 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 8 април 2015 г.,

Evonik Degussa GmbH, установено в Есен (Германия), за което се явяват C. Steinle, C. von Köckritz и A. Richter, Rechtsanwälte,

жалбоподател,

като другата страна в производството е:

Европейска комисия, за която се явяват G. Meessen, M. Kellerbauer и F. van Schaik, в качеството на представители,

ответник в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: K. Lenaerts, председател, A. Tizzano, заместник-председател, M. Ilešič, L. Bay Larsen, T. von Danwitz и E. Regan (докладчик), председатели на състави, E. Levits, J.-C. Bonichot, Ал. Арабаджиев, C. Toader, M. Safjan, C. G. Fernlund, C. Vajda, S. Rodin и F. Biltgen, съдии,

генерален адвокат: M. Szpunar,

секретар: I. Illéssy, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание на 4 април 2016 г.,

* Език на производството: немски.

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание на 21 юли 2016 г.,

постанови настоящото

Решение

1 С обжалването си Evonik Degussa GmbH иска отмяна на решението на Общия съд на Европейския съюз от 28 януари 2015 г., Evonik Degussa/Комисия (T-341/12, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“, EU:T:2015:51), с което се отхвърля жалбата му за отмяна на Решение C(2012) 3534 окончателен на Комисията от 24 май 2012 г. за отхвърляне на искането жалбоподателя за поверително третиране (преписка COMP/38.620 — Водороден пероксид и перборат) (наричано по-нататък „спорното решение“), на основание член 8 от Решение 2011/695/ЕС на председателя на Европейската комисия от 13 октомври 2011 година относно функцията и мандата на служителя по изслушването в някои производства по конкуренция (ОВ L 275, 2011 г., стр. 29).

Правна уредба

Регламент (ЕО) № 1/2003

2 Съгласно член 28 от Регламент (ЕО) № 1/2003 от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове [101] и [102 ДФЕС] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 167), озаглавен „Служебна тайна“:

„1. Без да се засяга действието на членове 12 и 15, информацията, събрана по членове 17 и 22, се използва единствено за целта, за която е събрана.

2. Без да се засяга обменът и използването на информацията, предвидено в членове 11, 12, 14, 15 и 27, Комисията и органите по конкуренция на държавите членки, техните длъжностни лица, служители и други лица, работещи под контрола на тези органи, както и длъжностни лица и държавни служители на други органи на държавите членки са длъжни да не разгласяват информация, придобита или обменена от тях по реда на настоящия регламент и от естеството, обхванато от задължението за опазване на служебната тайна. Това задължение се прилага също и за всички представители и експерти на държавите членки, които присъстват на заседания на консултативния комитет по член 14“.

3 Член 30 от посочения регламент, озаглавен „Публикуване на решения“, предвижда:

„1. Комисията публикува решенията, които взема по членове от 7 до 10, 23 и 24.

2. При публикуването се посочват наименованията на страните и основното съдържание на решението, включително и всички наложени санкции. Взема се предвид законният интерес на предприятията при защита на техните търговски тайни“.

Решение 2011/695

4 Съгласно съображение 8 от Решение 2011/695:

„Служителят по изслушването следва да действа като независим арбитър, който се стреми да решава въпросите, засягащи ефективното упражняване на процесуалните права на засегнатите страни, […] когато такива въпроси не могат да бъдат решени чрез предварителни контакти със службите на Комисията, които отговарят за провеждането на производства по конкуренция, при които трябва да се спазват тези процесуални права“.

5 Съображение 9 от това решение гласи, че: „[м]андатът на служителя по изслушването в производства по конкуренция следва да бъде определен по такъв начин, че да гарантира ефективното упражняване на процесуалните права в рамките на производства пред Комисията по членове 101 и 102 [ДФЕС], и по-специално на правото на изслушване“.

6 Съгласно член 1, параграф 1 от Решение 2011/695 правомощията и функциите на служителите по изслушването, назначени в производствата по конкуренция, са определени в това решение.

7 Член 1, параграф 2 от посоченото решение определя ролята на служителя по изслушването в това да гарантира „ефективното упражняване на процесуалните права през цялата продължителност на производствата по конкуренция пред Комисията за целите на прилагането на членове 101 и 102 [ДФЕС]“.

8 Член 8 от същото решение, който се намира в глава 4, озаглавена „Достъп до преписката, поверителност и търговски тайни“, предвижда:

„1. Когато Комисията възнамерява да разкрие информация, която може да представлява търговска тайна или друга поверителна информация, притежавана от дадено предприятие или лице, Генерална дирекция „Конкуренция“ информира последното в писмен вид относно това намерение и основанията за него. Определя се краен срок, в рамките на който засегнатото предприятие или лице може да представи писмени коментари.

2. Когато засегнатото предприятие или лице възрази срещу разкриването на информацията, то може да отнесе въпроса до служителя по изслушването. Ако служителят по изслушването установи, че информацията може да бъде разкрита, тъй като не представлява търговска тайна или друга поверителна информация или тъй като е налице първостепенен интерес от нейното разкриване, това следва да бъде изложено в мотивирано решение, което се съобщава на засегнатото предприятие или лице. В решението се определя датата, след която информацията ще бъде разкрита. Тази дата не може да бъде по-рано от една седмица, считано от датата на уведомлението.

3. Параграфи 1 и 2 се прилагат mutatis mutandis към разкриването на информация чрез публикуване в Официален вестник на Европейския съюз.

[…]“.

Регламент (ЕО) № 1049/2001

9 Член 4, параграфи 2, 3 и 7 от Регламент (ЕО) № 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2001 година относно публичния достъп до документи на Европейския парламент, на Съвета и на Комисията (ОВ L 145, 2001 г., стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 3, стр. 76) предвижда:

„2. Институциите отказват достъп до документи в случаите, когато оповестяването би засегнало защитата на:

— търговските интереси на физическо или юридическо лице, включително по отношение на интелектуалната собственост,

— съдебните процедури и правни становища,

— целите на дейности по инспектиране, разследване и одит,

освен ако по-висш обществен интерес не диктува оповестяването на посочения документ.

3. Достъпът до документ, изготвен от дадена институция за вътрешно ползване или получен от институция и третиращ въпрос, по който тя все още не е взела решение, се отказва в случаите, когато оповестяването на документа би засегнало сериозно процеса на вземане на решение на тази институция, освен ако по-висш обществен интерес не диктува оповестяването на посочения документ.

Достъпът до документ, съдържащ становища, които са за вътрешно ползване, като част от предварителни обсъждания и консултации на въпросната институция, се отказва, дори и след вземането на решение, когато разпространението на документа би засегнало сериозно процеса на вземане на решения от институцията, освен ако по-висш обществен интерес не диктува оповестяването на посочения документ.

[…]

7. Изключенията, както са установени в параграфи 1, 2 и 3, се прилагат само за периода, през който защитата по отношение на съдържанието на документа е обоснована. Изключенията могат да се прилагат за максимален период от тридесет години. В случаите на документи, които са предмет на изключение във връзка със защита на лична неприкосновеност или търговски интереси, и в случай на чувствителни документи може при необходимост този период да е по-голям от определения по-горе“.

Известие на Комисията от 2002 г. относно освобождаване от глоби и намаляване на техния размер по делата за картели

10 Точка 4 от Известие на Комисията относно освобождаване от глоби и намаляване на техния размер по дела за картели (ОВ C 45, 2002 г., стр. 3, наричано по-нататък „Известието относно освобождаване или намаляване на глоби от 2002 г.“) предвижда:

„Комисията счита, че благосклонното третиране на предприятията, които ѝ сътрудничат е в интерес на [Съюза]. Интересът на потребителите и гражданите тайните картели да бъдат разкрити и забранени, надделява над интереса да бъдат глобени предприятията, които ѝ позволяват да разкрие и санкционира тези практики“. [неофициален превод]

11 Точка 6 от това известие гласи:

„Комисията счита, че сътрудничеството на дадено предприятие за разкриването на съществуването на картел има съществена стойност. Един решаващ принос за започване на разследване или за установяване на нарушение може да оправдае предоставянето на освобождаване от всякакви глоби на съответното предприятие, при условие че са изпълнени определени допълнителни изисквания“. [неофициален превод]

12 Съгласно точка 21 от Известието относно освобождаване или намаляване на глоби от 2002 г.:

„За да се възползва от тази възможност, дадено предприятие трябва да предостави на Комисията доказателства за предполагаемото нарушение със съществена добавена стойност спрямо доказателствата, с които Комисията вече разполага, и трябва да прекрати участието си в предполагаемото нарушение не по-късно от момента, в който представи доказателствата“. [неофициален превод]

13 Точка 29 от това известие гласи следното:

„Комисията отчита, че настоящото известие ще създаде оправдани правни очаквания, на които предприятията биха могли да се позоват, когато разкриват съществуването на картел пред Комисията“. [неофициален превод]

14 В точки 31—33 от посоченото известие се предвижда:

„31. В съответствие с практиката на Комисията фактът, че дадено предприятие е сътрудничило на Комисията по време на административното производство, ще бъде посочено в решението, за да се обоснове освобождаването от глоба или намаляването на нейния размер. Фактът, че искането за освобождаване от глоба или за намаляване на нейния размер е уважено, не може да защити предприятието от гражданскоправните последици от участието му в нарушение на член [101 ДФЕС].

32. Комисията счита, че в общия случай разкриването в определен момент на документи, получени съгласно настоящото известие, би могло да навреди на защита на целите на проверките и разследванията по смисъла на член 4, параграф 2 от Регламент [№ 1049/2001].

33. Всяко писмено изявление, направено пред Комисията във връзка с настоящото известие, е неразделна част от нейната преписка. То не може да бъде оповестявано или използвано за други цели, освен за прилагането на член [101 ДФЕС]“. [неофициален превод]

Известие на Комисията от 2006 г. относно освобождаване или намаляване на глоба при дела за картели

15 Точка 40 от Известие на Комисията относно освобождаване от глоби и намаляване на техния размер по дела за картели (ОВ C 298, 2006 г., стр. 17; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 5, стр. 3, наричано по-нататък „Известието относно освобождаването от глоби и намаляването на техния размер от 2006 г.“) предвижда:

„Комисията счита, че в общия случай публичното разкриване на документи и изявления в писмена форма или записани изявления, получени съгласно настоящото известие, би могло да увреди определени публични или частни интереси, например защита на целесъобразността на проверки и разследвания по смисъла на член 4 от Регламент [№ 1049/2001], дори след приемане на решението“.

Обстоятелства, предхождащи спора

16 Обстоятелствата, предхождащи спора, както следват от точки 1—13 от обжалваното съдебно решение, могат да бъдат обобщени по следния начин.

17 На 3 май 2006 г. Европейската комисия приема Решение C(2006) 1766 окончателен относно производство по член 81 [ЕО] и член 53 от Споразумението за ЕИП срещу Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Chemicals Holding AB, Eka Chemicals AB, Degussa AG, Edison SpA, FMC Corporation, FMC Foret SA, Kemira OYJ, L'Air Liquide SA, Chemoxal SA, Snia SpA, Caffaro Srl, Solvay SA/NV, Solvay Solexis SpA, Total SA, Elf Aquitaine SA и Arkema SA (преписка COMP/F/38.620 — Водороден пероксид и перборат) (наричано по-нататък „решението ВПП"), резюме на което е публикувано в *Официален вестник на* Европейския съюз (ОВ L 353, 2006 г., стр. 54).

18 В решение ВПП Комисията установява по-конкретно, че Degussa AG, впоследствие Evonik Degussa, е участвало в нарушение по член 81 ЕО на територията на Европейското икономическо пространство (ЕИП) заедно с шестнадесет други дружества, действащи в сектора на водородния пероксид и пербората. Жалбоподателят е бил първото дружество, влязло в контакт с Комисията през декември 2002 г. в приложение на нейното Известие относно освобождаване от глоби и намаляване на техния размер по делата за картели, и по този повод е сътрудничило изцяло, предоставяйки на Комисията всички сведения, с които е разполагало във връзка с нарушението, поради което му е бил предоставен пълен имунитет по отношение на глоби.

19 През 2007 г. е публикуван първи неповерителен вариант на решението ВПП на интернет сайта на генерална дирекция (ГД) „Конкуренция" на Комисията.

20 В писмо до жалбоподателя от 28 ноември 2011 г. Комисията го уведомява за намерението си да публикува нов, по-подробен неповерителен вариант на решението ВПП (наричан по-нататък „разширеният вариант на решението ВПП"), възпроизвеждащ изцяло съдържанието на посоченото решение, с изключение на поверителната информация. По този повод Комисията иска от жалбоподателя да посочи в решението ВПП сведенията, за които възнамерява да поиска поверително третиране.

21 Тъй като счита, че тази разширена версия съдържа поверителна информация или търговска тайна, жалбоподателят уведомява Комисията в писмо от 23 декември 2011 г., че се противопоставя на предвижданото публикуване. В подкрепа на това възражение жалбоподателят изтъква по-специално, че посоченият неповерителен вариант съдържа голям брой сведения, които той е предоставил на Комисията въз основа на Известието относно освобождаването от глоби и намаляването на техния размер от 2002 г., както и имената на много от съучастниците му и данни относно търговските му връзки. Според жалбоподателя по този начин предвижданото публикуване би накърнило по-специално принципите на защита на оправданите правни очаквания и на равно третиране и би могло да нанесе вреда на дейностите по разследване на Комисията.

22 С писмо от 15 март 2012 г. Комисията уведомява жалбоподателя, че приема да премахне от предназначения за публикуване разширен вариант на решението ВПП, всички сведения, позволяващи пряко или косвено идентифициране на източника на информацията, получена на основание на Известието относно освобождаването от глоби и намаляването на техния размер от 2002 г., както и имената на сътрудниците на жалбоподателя. Комисията обаче счита, че липсват основания да признае поверителност на останалите сведения, по отношение на които жалбоподателят е поискал поверително третиране (наричани по-нататък „спорните сведения").

23 Използвайки предвидената в Решение 2011/695 възможност, жалбоподателят сезира служителя по изслушването с искане последният да изключи от предназначения за публикуване разширен вариант на решението ВПП всички предоставени от него сведения на основание на Известието относно освобождаването от глоби и намаляването на техния размер от 2002 г.

24 Със спорното решение служителят по изслушването отхвърля от името на Комисията исканията за поверително третиране, подадени от жалбоподателя.

25 Служителят по изслушването най-напред подчертава ограниченията на мандата си с обяснението, че те му позволявали единствено да прецени дали дадено сведение трябва да се счита за поверително, а не да отстрани твърдяно нарушение на оправданите правни очаквания на жалбоподателя спрямо Комисията.

26 Освен това той отбелязва, че жалбоподателят се противопоставя на публикуването на новия разширен вариант на решението ВПП с единствения мотив, че той съдържал сведения, предоставени в приложение на Известието относно освобождаването от глоби и намаляването на техния размер от 2002 г., и че разкриването на тези сведения пред трети лица можело да му нанесе вреда в случай на искове за вреди, предявени пред националните юрисдикции. Според служителя по изслушването обаче Комисията разполага с широка свобода на преценка, за да реши дали да публикува повече от основното съдържание на решенията си. Нещо повече, позоваването на документи, съдържащи се в административната преписка, не представлявало само по себе си търговска тайна или друг вид поверителни сведения.

27 Според служителя по изслушването жалбоподателят не е доказал, че публикуването на сведенията, които е съобщил на Комисията с цел да се възползва от програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, регламентирана с Известието относно освобождаването от глоби и намаляването на техния размер от 2002 г., може да му причини сериозна вреда. Интересът на дадено предприятие, на което Комисията е наложила глоба за нарушаване на конкурентното право, да не бъдат публично оповестявани подробностите за укоримото му противоправно поведение, при всяко положение не заслужавал никаква специална закрила. Служителят по изслушването припомня по този въпрос, че исковете за обезщетение са неразделна част от политиката на Европейския съюз в областта на конкуренцията и че поради това жалбоподателят не можел да се позове на законен интерес от защита срещу опасността срещу него да бъдат предявени такива искове вследствие на участието му в нарушението, за което се отнася решението ВПП.

28 Служителят по изслушването също така счита, че не е компетентен да отговори на довода на жалбоподателя, че оповестяването пред трети лица на сведения, които той е предоставил на Комисията в рамките на програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, би засегнало тази програма, тъй като този въпрос надхвърлял границите на неговия мандат. Той припомня в това отношение, че в съответствие със съдебната практика единствено Комисията може да прецени в каква степен фактическият и исторически контекст, в който се вписва инкриминираното поведение, трябва да бъде доведен до знанието на обществеността, стига да не съдържа поверителни сведения.

29 Най-сетне, служителят по изслушването отбелязва, че след като предоставеният му мандат по член 8 от Решение 2011/695 се ограничава до преценката до каква степен сведенията представляват професионалната тайна или трябва да се ползват от поверително третиране на друго основание, той не е компетентен да се произнесе по довода на жалбоподателя, че публикуването на сведенията, които той е предоставил въз основа на програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, би довело до необоснована разлика в третирането в сравнение с останалите участници в установеното в решението ВПП нарушение.

Обжалваното съдебно решение

30 С жалба, постъпила в секретариата на Общия съд на 2 август 2012 г., жалбоподателят иска отмяна на спорното решение.

31 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква пет основания, изведени, първо, от нарушение на член 8, параграфи 2 и 3 от Решение 2011/695, второ, от липсата на мотиви в спорното решение, трето, от нарушаване на професионалната тайна и на поверителния характер на сведенията, които Комисията предвижда да публикува, четвърто, от нарушение на принципите на защита на оправданите правни очаквания, на правната сигурност и на равното третиране и пето, от нарушение на принципа на целта, вписан в член 28 от Регламент № 1/2003, както и от нарушение на точка 48 от Известие на Комисията относно правилата за достъп до преписката на Комисията при производства по членове [101] и [102 ДФЕС], на членове 53, 54 и 57 от Споразумението за ЕИП и на Регламент (ЕО) № 139/2004 на Съвета (ОВ C 325, 2005 г., стр. 7; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 4, стр. 220).

32 С обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля жалбата като неоснователна.

Исканията на страните в производството по обжалване

33 Чрез обжалването си жалбоподателят иска от Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение,

— да отмени спорното решение, и

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

34 Комисията иска от Съда да отхвърли изцяло жалбата и да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

По жалбата

35 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква три основания, изведени, първото, от нарушение на член 8, параграфи 2 и 3 от Решение 2011/695, второто, от нарушение на член 339 ДФЕС, на член 30 от Регламент № 1/2003, на член 4, параграф 2 от Регламент № 1049/2001, на член 8 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи, подписана в Рим на 4 ноември 1950 г. (наричана по-нататък „ЕКЗПЧ“), както и на член 7 от Хартата на основните права на Европейския съюз (наричана по-нататък „Хартата“), и третото, от нарушение на принципите на защита на оправданите правни очаквания и на правната сигурност.

По първото основание, изведено от нарушение на член 8, параграфи 2 и 3 от Решение 2011/695

36 Първото основание се подразделя по същество на две части, изведени, от една страна, от незачитане от Общия съд на възложените правомощия на служителя по изслушването да вземе решение относно публикуването на сведения по силата на член 8, параграфи 2 и 3 от Решение 2011/695 и от друга страна, от отхвърлянето от Общия съд на оплакването на жалбоподателя за изопачаване на фактите и на спорното решение.

По първата част от първото основание

– Доводи на страните

37 С първата част от първото си основание жалбоподателят упреква Общия съд, че е допуснал грешка при прилагане на правото в точки 42—44 от обжалваното съдебно решение, като е приел, че служителят по изслушването не е бил компетентен да разгледа доводите му във връзка с твърдението, че публикуването на разширения вариант на решението ВПП би нарушило принципите на защита на оправданите правни очаквания и на равното третиране.

38 Комисията иска първата част от първото основание да бъде отхвърлена, като изтъква, че служителят по изслушването не е компетентен да разглежда такива доводи, след като тези принципи нямат конкретно за цел защита на поверителността на сведения или на документи.

– Съображения на Съда

39 Правомощията и функциите на служителя по изслушването, назначен в производствата по конкуренция, съгласно член 1, параграф 1 от Решение 2011/695, са определени в него.

40 Съгласно член 1, параграф 2 от посоченото решение, както е посочено в съображение 9 от същото решение, мандатът на служителя по изслушването следва да бъде определен по такъв начин, че да гарантира ефективното упражняване на процесуалните права в рамките на производствата пред Комисията по членове 101 и 102 ДФЕС, и по-специално на правото на изслушване.

41 В това отношение от член 8, параграф 1 от Решение 2011/695 следва, че когато Комисията възнамерява да разкрие информация, която може да представлява търговска тайна или друга поверителна информация, притежавана от дадено предприятие или лице, те се уведомяват писмено относно това намерение и им се определя срок за представяне евентуално на писмени възражения.

42 Заинтересованото лице може следователно, в съответствие с член 8, параграф 2 от това решение, когато става въпрос за сведения, които според него могат да представлява търговска тайна или друга поверителна информация, да се противопостави на оповестяването им, като сезира служителя по изслушването. Когато последният установи, че съответната информация може да бъде разкрита било защото не представлява търговска тайна или друга поверителна информация, било защото е налице първостепенен интерес от нейното разкриване, той трябва да приеме мотивирано решение, в което се определя датата, след която информацията ще бъде разкрита, която не може да бъде по-рано от една седмица, считано от датата на нотифицирането.

43 Най-сетне, член 8, параграф 3 от посоченото решение предвижда, че тези разпоредби се прилагат към разкриването на тези сведения чрез публикуване в *Официален вестник на* Европейския съюз.

44 Член 8 от същото решение цели следователно, както Общият съд приема в точка 41 от обжалваното съдебно решение, да приложи в процедурен план защитата, която предлага правото на Съюза за сведенията, с които Комисията се е запознала в процедурите по прилагане на правилата на конкуренцията, вече уредени в член 28, параграф 2 от Регламент № 1/2003.

45 По-специално член 8, параграф 2 от Решение 2011/695 има за цел да уточни основанията, които позволяват на служителя по изслушването да приеме, че информацията, за която заинтересованото лице иска поверително третиране, може да бъде разкрита. От тази

разпоредба следва всъщност, че посоченият служител по изслушването може да приеме, че информацията може да бъде разкрита, когато не представлява в действителност търговска тайна или друга поверителна информация или оповестяването ѝ е от първостепенен интерес.

46 Все пак, макар посочената разпоредба да уточнява съображенията, които позволяват на служителя по изслушването да приеме, че счита, че дадена информация може да бъде разкрита, тази разпоредба не ограничава съображенията, изведени от правила или принципи на правото на Съюза, които заинтересованото лице може да изтъкне, да се противопостави на предвижданото публикуване.

47 В настоящия случай жалбоподателят изтъква пред Общият съд по същество, че спазването на принципите на защита на оправданите правни очаквания и на равно третиране представлява легитимен мотив, който може да обоснове предоставянето на спорните сведения на защитата на правото на Съюза срещу разкриване, и като се е въздържал да се произнесе по възраженията, основани на тези принципи, служителят по изслушването е допуснал грешка при прилагане на правото.

48 В това отношение Общият съд най-напред констатира в точка 33 от обжалваното съдебно решение, че когато служителят по изслушването взема решение на основание член 8 от Решение 2011/695, той е длъжен не само да прецени дали представеният му вариант на решението, санкциониращо нарушение на член 101 ДФЕС, съдържа професионална тайна или друга поверителна информация, ползваща се от подобна защита, но също и дали този вариант съдържа други сведения, които не могат да бъдат публично оповестявани било поради наличието на специална защита по силата на правила от правото на Съюза, било поради факта че по естеството си те попадат в обхвата на професионалната тайна.

49 Общият съд по-нататък приема, по същество, в точки 42 и 43 от обжалваното съдебно решение, че принципите на спазване на оправданите правни очаквания и на равно третиране, на които жалбоподателят се позовава пред служителя по изслушването, не представляват правила, целящи да осигурят специфична защита срещу публичното разкриване на сведения като предоставените на Комисията от жалбоподателя с цел да му бъде признато освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, и следователно, че тези принципи не попадат сами по себе си в приложното поле на предвидената в правото на Съюза защита на сведения, с които Комисията се е запознала в процедури за прилагане на член 101 ДФЕС.

50 Общият съд приема следователно в точка 43 от обжалваното съдебно решение, че тези принципи надхвърлят рамката на правомощията на служителя по изслушването, предоставени му съгласно член 8 от Решение 2011/695.

51 Все пак, както беше припомнено в точка 44 от настоящото решение, член 8 от Решение 2011/695 цели да приложи в процедурен план защитата, която предлага правото на Съюза по отношение на сведенията, с които Комисията се е запознала в процедурите по прилагане на правилата на конкуренция. Тази защита трябва да се схваща като отнасяща се до всеки мотив, който би могъл да обоснове защитата на поверителността на спорните сведения.

52 Това тълкуване се подкрепя, от една страна, от първото изречение на член 8, параграф 2 от Решение 2011/695, което гласи, без други ограничения, че когато засегнатото предприятие или лице се противопостави на оповестяването на информацията, то може да се обърне към служителя по изслушването.

53 От друга страна, би било в противоречие с целта на мандата на служителя по изслушването, така както е определена в член 1, параграф 2 от Решение 2011/695, както и в съображение 9 от него, да гарантира ефективно упражняване на процесуалните права, ако той можеше да се произнася само по част от мотивите, които могат да се противопоставят на оповестяването на дадена информация.

54 Приложното поле на член 8, параграф 2 от Решение 2011/695 би било значително стеснено, ако тази разпоредба следваше да се тълкува в смисъл, че допуска, както Общият съд приема в точка 42 от обжалваното съдебно решение, служителят по изслушването да може да вземе предвид само правилата, целящи да бъде осигурена специфичната защита на информацията срещу публично оповестяване, каквито са правилата, съдържащи се в Регламент (ЕО) № 45/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 18 декември 2000 година относно защитата на лицата по отношение на обработката на лични данни от институции и органи на Общността и за свободното движение на такива данни (ОВ L 8, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 30, стр. 142) или в Регламент № 1049/2001.

55 От това следва, че мотивите, които могат да ограничат разкриването на сведения като съобщените от жалбоподателя на Комисията с цел да му бъде признато освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, не се ограничават само до тези, изведени само от правилата, целящи да осигурят специфична защита на информацията срещу публично оповестяване, и че служителят по изслушването трябва следователно да разгледа всяко възражение, основано на мотив, изведен от правила или от принципите на правото на Съюза, на които се позовава заинтересованото лице, за да претендира защитата на поверителността на спорните сведения.

56 Следователно, като е приел в точка 44 от обжалваното съдебно решение, че служителят по изслушването в настоящия случай правилно е отхвърлил компетентността си да отговори на възраженията срещу предвиденото публикуване, повдигнати от жалбоподателя на основание на спазването на принципите на защита на оправданите правни очаквания и на равното третиране, Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото.

57 Следователно първата част от първото основание на обжалването следва да бъде уважена, без да е необходимо да се разглежда втората му част.

По второто основание, изведено от нарушение на член 339 ДФЕС, член 30 от Регламент № 1/2003, член 4, параграф 2 от Регламент № 1049/2001, член 8 от ЕКЗПЧ и член 7 от Хартата

58 В четирите части на второто основание жалбоподателят упреква Общия съд за това, че е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че спорните сведения не са нито поверителни, нито защитени срещу евентуално публикуване по силата на други съображения, освен поверителния им характер.

По първата част от второто основание

– Доводи на страните

59 С първата част от второто си основание жалбоподателят изтъква, че Общият съд констатира погрешно, в точки 84—86 и 162 от обжалваното съдебно решение, че спорните сведения са загубили поверителния си характер само поради факта че датират отпреди повече от пет

години. Според жалбоподателя тези сведения са и остават съществени елементи от търговското му положение, доколкото, както впрочем отбелязва Общият съд, публикуването им би му причинило сериозна вреда.

60 Съдебната практика, цитирана от Общият съд в точка 84 от обжалваното съдебно решение и на която той се е позовал в подкрепа на тази констатация, не била приложима към настоящия случай, тъй като тази съдебна практика се отнасяла не до публикуването в интернет на сведения, предоставени от заявителите за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, а на разкриването на тайни или поверителни сведения, отнасящи се до други участници във висящите производства пред юрисдикциите на Съюза.

61 В допълнение, от член 4, параграф 7 от Регламент № 1049/2001 следвало, че икономическите интереси могат да бъдат пречка за публикуването на сведения дори и след 30-годишен период.

62 Най-сетне, да се приеме наличието на презумпция за загуба на поверителния характер на сведенията, предоставени от кандидатите за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер след изтичането на срок от пет години, би имало за последица да премахне защитата на направените от тези кандидати изявления, тъй като по правило процедурите на Комисията в областта на картелите са с продължителност над пет години.

63 Комисията иска първата част от второто основание на обжалването да бъде отхвърлена.

– Съображения на Съда

64 Що се отнася, на първо място, до доводите на жалбоподателя във връзка с упрека му към Общия съд, че е приложил спрямо публикуването на сведения, съобщени с цел освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, правило, което не е приложимо в този контекст, важно е да се отбележи, че сведенията, които са били тайни или поверителни, но датират от преди пет или повече години, трябва поради факта на изтичането на време да се считат по принцип за исторически и за загубили поради това тайния си или поверителен характер, освен ако, по изключение, страната, която се позовава на такъв характер, не доказва, че въпреки давността им тези сведения все още представляват съществени елементи на търговското ѝ положение или на това на третите засегнати лица. Тези съображения, които създават оборима презумпция, са валидни както в контекста на исканията за поверително третиране по отношение на встъпилите страни по жалби пред юрисдикциите на Съюза, така и в контекста на исканията за поверителност във връзка с публикуването от Комисията на решение за установяване на нарушение на правото на конкуренция.

65 В настоящия случай, след като излага това правило в точка 84 от обжалваното съдебно решение, Общият съд отбелязва, в точка 85 от това решение, че макар всички спорни сведения датират от преди повече от пет години, а повечето от тях и от преди повече от десет години, жалбоподателят не е изтъкнал никакви конкретни доводи, за да докаже, че въпреки давността им посочените сведения представляват все още съществени елементи на търговското му положение или на това на трети засегнати лица. Жалбоподателят се бил задоволил с твърдението, че голям брой пасажи от разширения вариант на решението ВПП, описвайки фактическия състав на нарушението, съдържат същевременно и сведения относно търговските му контакти и политиката му във връзка с цените.

66 Най-сетне, Общият съд заключава в точка 86 от обжалваното съдебно решение, че дори да се приеме, че някои от спорните сведения са можели да представляват професионална тайна към определен момент, те при всички положения трябва да се считат за исторически. В допълнение, жалбоподателят не бил доказал защо все още би било оправдано да им се предостави, като изключение, предвидената за това защита в член 30, параграф 2 от Регламент № 1/2003.

67 От това следва, че съображенията на Общия съд в точки 84—86 от обжалваното съдебно решение не са опорочени от никакви грешки при прилагане на правото.

68 На второ място, следва да се отбележи, че жалбоподателят се позовава, в тази първа част от второто основание на обжалването, на противоречие между преценката в точка 85 от обжалваното съдебно решение за неповерителния характер на спорните сведения, с мотива за историческия им характер, и преценката в точка 105 от това решение, според която публикуването на тези сведения би могло да причини сериозна вреда.

69 В това отношение следва обаче да се отбележи, че този довод почива на грешен прочит на обжалваното съдебно решение. Всъщност в точка 85 от това решение Общият съд просто констатира историческия характер на спорните сведения, за да отхвърли искането на жалбоподателя за защита на тези сведения на основание на професионална тайна или поверителна търговска информация, докато твърдението на Общия съд в точка 105 от посоченото решение, че оповестяването на спорните сведения би могло поради естеството си да причини на жалбоподателя сериозна вреда, се вписва в преценката на второто от трите условия, на които е подчинена защитата на поверителността на предоставената в настоящия случай информация на Комисията на основание на програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер.

70 На трето място, доводите на жалбоподателя, че Общият съд бил приел наличието на обща презумпция за загуба на поверителност на сведенията, предоставени от заявителите за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер след изтичане на срок от пет години, която имала за последица отпадане на защитата на направените изявления в рамките на програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, също така произтичат от грешен прочит на обжалваното съдебно решение. Както генералният адвокат отбелязва в точки 136—139 от заключението си, тези доводи пренебрегват факта, че в точки 84—86 от обжалваното съдебно решение Общият съд се е ограничил да приложи тази презумпция, за да отхвърли твърдението на жалбоподателя, че предвиденото публикуване съдържа чувствителна търговска информация и че прилагането на посочената презумпция следователно е без отношение към преценката на Общия съд в точки 88—122 от обжалваното съдебно решение по самостоятелното оплакване на жалбоподателя, че спорните сведения са получени от изявление за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер. Тези доводи трябва следователно също така да бъдат отхвърлени като неоснователни.

71 С оглед на изложеното по-горе първата част от второто основание трябва да бъде отхвърлена.

По втората част от второто основание

– Доводи на страните

72 С втората част от второто основание жалбоподателят изтъква, първо, че Общият съд е нарушил в точки 92 и 93 от обжалваното съдебно решение приложното поле на Регламент № 1049/2001 и съответната съдебна практика. Общата презумпция за застрашаване на целта на дейностите по разследване на Комисията и на търговските интереси на участниците в процедура в областта на картелите, каквато е изведена от Съда в решение от 27 февруари 2014 г., Комисия/EnBW (C-365/12 P, EU:C:2014:112), би трябвало да се прилага и към публикуването на пасажи, извлечени от направените изявления от кандидатите за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер в неповерителни варианти на решенията на Комисията.

73 Второ, жалбоподателят поддържа, че констатациите в точки 93 и 117 от обжалваното съдебно решение са опорочени от грешка при прилагане на правото, доколкото Общият съд е направил в тях разграничение между публикуването на документи, предоставени от кандидатите за

освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, което било незаконно по принцип, и публикуването на сведения, извлечени от тези документи, каквито са извлеченията от направените от тези кандидати изявления, което било законно.

74 Трето, жалбоподателят изтъква, че публикуването на спорните сведения противоречало на гаранциите, дадени от Комисията съответно в точки 32 и 40 от известията относно освобождаване от глоби и намаляване на техния размер от 2002 г. и от 2006 г.

75 Четвърто, жалбоподателят поддържа, противно на това, което Общият съд констатира в точка 119 от обжалваното съдебно решение, че като кандидат за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер той има собствен и специфичен интерес от защитата на ефикасността на програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер.

76 Комисията иска втората част от второто основание на обжалването да бъде отхвърлена.

– Съображения на Съда

77 На първо място, що се отнася до довода на жалбоподателя, че правилата на съдебните производства ограничават условията, при които Комисията може на основание на Регламент № 1049/2001 да оповести пред трети лица документи, съдържащи се в административната преписка относно процедура за прилагане на членове 101 и 102 ДФЕС, следва веднага да се подчертае, че Регламент № 1049/2001 е неприложим в контекста на настоящото дело, което се отнася до публикуването на сведения в решение на Комисията за установяване на нарушение на член 101 ДФЕС. Възниква въпросът дали въпреки неприложимостта на този регламент в настоящия случай, следва към публикуването на решенията за нарушения на членове 101 и 102 ДФЕС да се приложи съдебната практика, постановена във връзка с посочения регламент, в която Съдът признава съществуване на обща презумпция, която е от такова естество, че може да обоснове отказа за оповестяване на документите в преписка относно прилагането на член 101 ДФЕС (вж. в този смисъл решение от 27 февруари 2014 г., Комисия/EnBW, C-365/12 P, EU:C:2014:112, т. 92 и 93).

78 В това отношение следва да се отбележи, че публикуването на неповерителен вариант на решение за установяване на нарушение на член 101 ДФЕС е предвидено в член 30 от Регламент № 1/2003. Тази разпоредба отговаря на съображенията, свързан с ефективността на прилагането на конкурентното право на Съюза, доколкото, по-конкретно, това публикуване позволява да се предостави на пострадалите от нарушенията на член 101 ДФЕС подкрепа по исковете им за обезщетение срещу извършителите на тези нарушения. Все пак трябва да бъде извършено претегляне на тези различни интереси и защитата на правата, които законодателството на Съюза предоставя по-специално на засегнатите предприятия, каквито са правото да се запази професионалната или търговската тайна, или на засегнатите частноправни субекти, каквото е например правото на защита на личните данни.

79 С оглед на тези различия между режима на достъп на трети лица до преписката на Комисията и този на публикуването на решенията относно нарушения, съдебната практика по тълкуването на Регламент № 1049/2001, на която се позовава жалбоподателят, не може да бъде приложена в контекста на публикуването на решенията за нарушения.

80 На второ място, жалбоподателят изтъква, че публикуването на спорните сведения включва това на сведенията, получени от изявления, направени от кандидат за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер. Според него това публикуване се свежда до публикуване на „буквални цитати“ и на „извлечения“ от посочените изявления, което било недопустимо.

81 В това отношение, безспорно е, както Общият съд отбелязва в точки 5 и 6 от обжалваното съдебно решение, че жалбоподателят е предоставил на Комисията на основание на програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер многобройни сведения с цел да получи пълно освобождаване от глоби. Комисията приема в писмо от 15 март 2012 г. да премахне от разширения неповерителен вариант на решението ВПП, който предвижда да публикува, всички сведения, позволяващи пряко или косвено идентифициране на източника на информацията, получена на основание на Известието относно освобождаване от глоби и намаляване на техния размер от 2002 г., както и имената на съучастниците на жалбоподателя.

82 Пред Общия съд жалбоподателят поддържа, съгласно точка 88 от обжалваното съдебно решение, че спорните сведения трябвало да се ползват от поверително третиране само поради факта че той ги е предоставил доброволно на Комисията с цел да се възползва от програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер.

83 В отговор на този довод Общият съд приема в точка 93 от обжалваното съдебно решение, че публикуването на сведенията относно фактическия състав на нарушението, които не се съдържат в публикувания през 2007 г. неповерителен вариант на решението ВПП, ако бъде направено, не би имало за резултат оповестяването пред трети лица на заявленията за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, подадени от жалбоподателя пред Комисията, на протоколите, съдържащи устните изявления на жалбоподателя, направени на основание на програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, или на документи, които последният доброволно е предоставил на Комисията по време на разследването.

84 Най-сетне, в точка 139 от обжалваното съдебно решение Общият съд припомня, че Комисията е решила да заличи в разширения вариант на решението ВПП всички сведения, които могат да позволят прякото или косвено идентифициране на източника на сведенията, които са ѝ били предоставени доброволно от жалбоподателя с цел да се възползва от програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер.

85 От цитираните различни пасажи от обжалваното съдебно решение следва, че развитите от жалбоподателя пред Общият съд доводи относно поверителността на спорните сведения са се отнасяли общо за всички тези сведения с мотива, че те са били доброволно предоставени на Комисията в рамките на програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер. От същите пасажи следва, че Общият съд в никакъв момента не е приел, че Комисията е имала право чрез публикуването на разширения вариант на решението ВПП да публикува цитираните буквални извлечения от направените от жалбоподателя изявления с цел да се възползва от освобождаване от глоби и намаляване на техния размер.

86 При тези обстоятелства доводите на жалбоподателя в тази втора част от второто основание, че Общият съд бил приел Комисията да публикува разширен вариант на решението ВПП, съдържащ буквални цитати от направените от него изявления с цел освобождаване от глоби и намаляване на техния размер от Комисията, почиват на грешен прочит на обжалваното съдебно решение и трябва да бъдат отхвърлени.

87 В това отношение е важно да се подчертае, че публикуването под формата на буквални цитати на сведения, извлечени от документите, представени на Комисията от предприятие в подкрепа на направено от него изявление с цел освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, се различава от публикуването на буквални цитати от самото изявление. Докато първото трябва да бъде разрешено при спазването на дължимата защита на професионалната тайна, търговската тайна или на други поверителни сведения, второто в никакъв случай не е разрешено.

88 На трето място, жалбоподателят поддържа, че Комисията няма право да публикува спорните сведения, които са получени от направените от него изявления с цел да се възползва от освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, тъй като това публикуване било в противоречие с дадените от Комисията гаранции в известията относно освобождаването от глоби и намаляването на техния размер от 2002 г. и от 2006 г. и застрашавало ефикасността на програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер.

89 В това отношение, от точки 3—7 от Известието относно освобождаването от глоби и намаляването на техния размер от 2002 г., действащо към момента на подаването от жалбоподателя на искането за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, следва, че това известие има за цел единствено да установи условията, при които предприятие може да се възползва както от освобождаване от глоба, така и от намаляване на нейния размер.

90 Така, в точка 4 от това известие се посочва, че е в интерес на Съюза да се предостави благоприятно третиране на предприятията, които си сътрудничат с него. Освен това в точка 6 от посоченото известие се уточнява, че решаващият принос за образуване на разследване може да обоснове освобождаване от глоби на предприятието, което иска такова.

91 Освен това изложените в точки 8—27 от Известието относно освобождаването от глоби и намаляването на техния размер от 2002 г. правила се отнасят изключително до налагането на глоби и определянето на техния размер.

92 Такова тълкуване се потвърждава изрично от заглавието на това известие, както и от точка 31 от него, съгласно която фактът, че дадено предприятие се ползва от освобождаване от глоби или намаляване на техния размер, не го защитава от гражданскоправните последици на участието му в нарушение на член 101 ДФЕС.

93 Що се отнася до третирането от Комисията на сведенията, предоставени от предприятие, участващо в програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, вярно е, че в точка 29 от посоченото известие Комисията признава, че съзнава факта, че това известие създава оправдани правни очаквания, на които се позовават предприятията, желаещи да я информират за съществуването на картел.

94 В това отношение Известието относно освобождаването от глоби и намаляването на техния размер от 2002 г. предвижда, от една страна, в точка 32, по общ начин, че оповестяването в който и да е момент на документи, получени в съответствие с това известие, би засегнало защитата на целите на дейността по разследване по смисъла на член 4, параграф 2 от Регламент № 1049/2001 и от друга страна, в точка 33, че всяко писмено изявление, направено пред нея във връзка със същото известие, е неразделна част от нейната преписка и не може да бъде оповестявано или използвано за други цели освен за прилагането на член 101 ДФЕС.

95 Следователно именно с цел да се защитят изявленията, направени за да се постигне освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, приемайки Известието относно освобождаване от глоби и намаляване на техния размер от 2002 г., Комисията си налага правила относно получените от нея писмени изявления в съответствие с това известие и чието оповестяване поначало се счита от нея за накърняващо защитата на целите на дейността по разследване, по смисъла на член 4, параграф 2 от Регламент № 1049/2001, както е посочено в точки 32 и 33 от посоченото известие.

96 Все пак посочените правила нямат нито за цел, нито за последица да забранят на Комисията да публикува информация относно фактическия състав на нарушението на член 101 ДФЕС, която ѝ е била предоставена в рамките на програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер и която не се ползва от защита срещу публикуване на друго основание.

97 Следователно единствената защита, която може да претендира предприятие, което е сътрудничило на Комисията в процедура по прилагане на член 101 ДФЕС, е тази, отнасяща се, от една страна, до освобождаването или намаляването на глоба в замяна на предоставянето на Комисията на доказателства за презумираното нарушение, които привнасят съществена добавена стойност в сравнение с вече намиращите се в нея доказателства, и от друга страна, до неоповестяването от Комисията на получени от нея документи и писмени изявления в съответствие с Известието относно освобождаването от глоби и намаляването на техния размер от 2002 г.

98 Така, противно на твърдяното от жалбоподателя, публикуване като предвижданото, направено в приложение на член 30 от Регламент № 1/2003 при спазването на професионалната тайна, не накърнява защитата, която може да претендира жалбоподателят съгласно Известието относно освобождаването от глоби и намаляването на техния размер от 2002 г., след като, както беше констатирано в предходната точка от настоящото решение, тази защита може да засяга единствено определянето на глобата и третирането на документите и на изявленията, специално посочени в това известие.

99 От това следва, че в точки 93 и 117 от обжалваното съдебно решение Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото при анализа си на третирането на сведенията, съобщени от жалбоподателя на Комисията в рамките на програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер. Изтъкнатите от жалбоподателя доводи на това основание трябва следователно да бъдат отхвърлени.

100 Най-сетне, на четвърто място, доводите на жалбоподателя, че той има собствен и специфичен интерес от защитата на ефикасността на програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, също така не може да постави под въпрос предходните съображения.

101 В това отношение е достатъчно да се отбележи, както Общият съд приема правилно в точка 119 от обжалваното съдебно решение, че защитата на ефикасността на програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер не представлява собствен и специфичен интерес на жалбоподателя.

102 По гореизложените съображения втората част от второто основание трябва да бъде отхвърлена.

По третата част от второто основание

– Доводи на страните

103 С третата част от това второ основание жалбоподателят поддържа, при условията на евентуалност, че противно на това, което Общият съд твърди в точки 107—111 от обжалваното съдебно решение, спорните сведения трябвало да бъдат защитени срещу предвижданото публикуване, доколкото условията, определени в решение от Общия съд от 30 май 2006 г., Bank Austria Creditanstalt/Комисия (T-198/03, EU:T:2006:136), са изпълнени. Следователно Общият съд трябвало да констатира, че интересите му е следвало да бъдат защитени.

104 Според жалбоподателя интересът му бил не в това да избегне осъждане за заплащане на претърпени вреди или оповестяване на констатациите на Комисията относно осъществяването на разглежданото нарушение, а по-скоро да разубеди Комисията да премахне предвидената в известията относно освобождаването от глоби и намаляване на техния размер от 2002 г. и от 2006 г. защита на изявленията, направени единствено за целите на програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, с убеждението, че поверителността им ще бъде съхранена.

105 Нещо повече, противно на това, което Общият съд констатира в точка 149 от обжалваното съдебно решение, предвиденото публикуване би поставило жалбоподателя в очевидно по-неблагоприятно положение в сравнение с други участници в картела, които не са сътрудничили на Комисията на основание на програмата за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер. Доколкото релевантните пасажи от решението ВПП представляват не собствени констатации на Комисията, а единствено буквално възпроизвеждане на изявления на кандидати за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, оповестяването на тези пасажи би засегнало доста по-съществено заявителите за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, отколкото участниците в картела, които не са сътрудничили на Комисията. Общият съд следователно бил нарушил в точка 164 от обжалваното съдебно решение принципа на равно третиране.

106 Комисията иска третата част от второто основание на обжалването да бъде отхвърлена.

– Съображения на Съда

107 Следва веднага да се отбележи, че жалбоподателят не оспорва съображенията на Общия съд в точка 94 от обжалваното съдебно решение, че трите условия трябва да бъдат кумулативно изпълнени, за да попаднат сведения като разглежданите в спора под защитата на професионалната тайна и да се ползват следователно от защита на това основание.

108 Обратно, жалбоподателят оспорва в тази част прилагането към настоящия случай от Общият съд на последното от тези условия и следователно констатацията в точка 110 от обжалваното съдебно решение, че интересите му не са годни за защита.

109 В това отношение, както беше отбелязано в точки 82 и 85 от настоящото решение, развитите от жалбоподателя пред Общият съд доводи в подкрепа на твърдението му, че интересът му от неоповестяване на спорните сведения е годен за защита, се отнасят до всички сведения, поради това че са били съобщени на Комисията в искане за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер. Тези доводи не се отнасят единствено до евентуалните буквални цитирания, пряко извлечени от изявленията му, направени с цел да му бъде признато освобождаване от глоби и намаляване на техния размер.

110 При тези обстоятелства направената от Общия съд преценка в точки 107—111 от обжалваното съдебно решение, и по-специално в точка 110 от него, относно липсата, в лицето на жалбоподателя, на годен за защита интерес във връзка с сведенията, които той е съобщил на Комисията, трябва задължително да се схваща в смисъл, че не се отнася до тези цитирания, а единствено до сведенията, извлечени от документи, представени от жалбоподателя в подкрепа на искането му за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, предоставящи подробности за фактическия състав на нарушението и участието на жалбоподателя в него.

111 Този прочит на преценката на Общия съд се подкрепя от точка 107 от обжалваното съдебно решение, в която Общият съд подчертава, че интересът на санкционирано с глоба предприятие „подробностите от укоримото му противоправно поведение“ да не бъдат оповестявани публично, не заслужава никаква специална защита, както и от точка 108 от това решение, в която Общият съд посочва, че жалбоподателят не може легитимно да се противопостави на публикуването от Комисията на „сведения, отнасящи се до подробности от участието му в нарушението, санкционирано в решението ВПП“.

112 От това следва, че доводът на жалбоподателя, посочен в точка 108 от настоящото решение, почива на грешен прочит на точки 107—111 от обжалваното съдебно решение. Следователно този довод трябва да бъде отхвърлен.

113 Що се отнася до доводите на жалбоподателя във връзка с твърдението му за нарушение на принципа на равно третиране, разглеждането им щяло да доведе до това Съдът да се произнесе предварително по преценката, която следва да извърши служителят по изслушването, по отношение на доводи, сходни на развитите от жалбоподателя в хода на административната процедура и по които служителят по изслушването не е отговорил — погрешно, както следва от преценката на първата част от първото основание на обжалването. При тези обстоятелства Съдът не следва да се произнася по тези доводи в рамките на настоящото обжалване.

114 По гореизложените съображения третата част от второто основание трябва да бъде отхвърлена.

По четвъртата част от второто основание

– Доводи на страните

115 С четвъртата част от това основание жалбоподателят поддържа, че пасажите, извлечени от изявления на заявителите за освобождаване от глоби и намаляване на техния размер, са защитени от член 8 от ЕКЗПЧ и от член 7 от Хартата, и въз основа на това счита, че Общият съд е отхвърлил погрешно, в точки 121—126 от обжалваното съдебно решение, довода му във връзка с твърдението за нарушаване на тези разпоредби. В това отношение жалбоподателят подчертава, че изявленията, от които са получени спорните сведения, които Комисията планира да оповести, са били направени на основание на програмата за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер и не биха съществували без участието в тази програма. Оповестяването на тези изявления, в нарушение на известията относно освобождаването от глоби и намаляването на техния размер от 2002 г. и от 2006 г., както и установената практика на Комисията, не можели, противно на това, което Общият съд е приел в точка 125 и сл. от обжалваното съдебно решение, да се считат за предвидима последица на участието в картела.

116 Комисията иска четвъртата част от второто основание да бъде отхвърлена.

– Съображения на Съда

117 Следва да се отбележи, че Общият съд е приел в точки 125 и 126 от обжалваното съдебно решение, че правото на защитата на личния живот, гарантирано от член 8 от ЕКЗПЧ и от член 7 от Хартата, не може да бъде пречка за оповестяването на сведения като тези, чието публикуване се предвижда в настоящия случай, които са свързани с участието на предприятие в нарушение на правото на Съюза в областта на картелите, установено в решение на Комисията, прието на основание член 23 от Регламент № 1/2003 и предназначено за публикуване в съответствие с член 30 от този регламент, след като дадено лице не може, според трайно установената практика на Европейския съд по правата на човека, да се позове на член 8 от ЕКЗПЧ само за да се оплаче от посегателство срещу доброто му име, произтичащо като предвидима последица от собствените му действия.

118 Макар жалбоподателят да изтъква в рамките на настоящото обжалване, че оповестяването на спорните сведения не би могло да се счита за предвидима последица от участието му в разглеждания картел, той не посочва никакво обстоятелство, което би могло да подкрепи такова твърдение. Както Комисията поддържа, макар спорните сведения да имат пряко значение за фактическия състав на нарушението и за участието на жалбоподателя в него, той е трябвало да очаква в случай като разглеждания, че тези сведения могат да бъдат предмет на публично решение, освен ако не са защитени на друго основание.

119 Освен това жалбоподателят не посочва, както генералният адвокат отбелязва в точка 172 от заключението си, до каква степен оповестяването на спорните сведения би имало последици за правото му на зачитане на личния живот.

120 Тъй като четвъртата част от второто основание е неоснователна, тя следва да бъде отхвърлена.

121 От това следва, че второто основание трябва да бъде отхвърлено изцяло.

По третото основание, изведено от нарушение на принципите на защита на оправданите правни очаквания и на правната сигурност

122 Преценката на това трето основание би довела до това Съдът да се произнесе предварително по преценката, която следва да извърши служителят по изслушването по отношение на доводите във връзка с претендираното нарушение на принципите на защита на оправданите правни очаквания и на правната сигурност, които жалбоподателят е развил в хода на административната процедура и по които служителят по изслушването се е въздържал да се произнесе — погрешно, както следва от преценката на първата част от първото основание на обжалването. При тези обстоятелства Съдът не следва да се произнася по доводите в рамките на настоящото обжалване.

123 Въз основа на всички изложени по-горе съображения, тъй като първата част от първото основание на обжалването е основателна, обжалваното съдебно решение следва да бъде отменено в частта, в която Общият съд е приел, че служителят по изслушването е отклонил правилно компетентността си да отговори на възраженията срещу предвиденото публикуване, повдигнати от жалбоподателя на основание на спазване на принципите на защита на оправданите правни очаквания и на равното третиране.

124 Жалбата до Съда трябва да бъде отхвърлена в останалата ѝ част.

По жалбата пред Общия съд

125 Съгласно член 61, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз, ако жалбата е основателна, в случай на отмяна той може сам да постанови окончателно решение по делото, когато фазата на производството позволява това, или да върне делото на Общия съд за постановяване на решение.

126 В настоящия случай фазата на производството позволява делото да бъде решено.

127 С оглед на изложените в точки 39—57 от настоящото решение съображения спорното решение следва да бъде отменено в частта, в която служителят по изслушването е отклонил компетентността си да отговори на възраженията на жалбоподателя срещу предвижданото от Комисията публикуване на разширения вариант на решението ВПП, основани на спазването на принципите на защита на оправданите правни очаквания и на равно третиране.

По съдебните разноски

128 Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата е основателна и Съдът се произнася окончателно по спора, той се произнася по съдебните разноски.

129 Съгласно член 138, параграф 3 от този правилник, приложим по силата на член 184, параграф 1 от същия към производствата по обжалване на съдебни актове на Общия съд, ако всяка от страните е загубила по едно или няколко от предявените основания, всяка страна понася направените от нея съдебни разноски.

130 Тъй като настоящият случай е такъв, Evonik Degussa и Комисията следва да понесат собствените си съдебни разноски.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

1) **Отменя решение на Общия съд на Европейския съюз от 28 януари 2015 г., Evonik Degussa/Комисия (T-341/12, EU:T:2015:51) в частта, в която Общият съд приема, че служителят по изслушването правилно е отказал да отговори на възраженията, повдигнати от Evonik Degussa** GmbH **на основание на спазването на принципите на защита на оправданите правни очаквания и на равно третиране, срещу предвиденото публикуване на разширен неповерителен вариант на Решение** C(2006) 1766 **окончателен на Комисията от 3 май 2006 година относно производство по прилагане на член 81 [ЕО] и член 53 от Споразумението за ЕИП срещу** AkzoNobelNV, AkzoNobelChemicalsHoldingAB, EkaChemicalsAB, DegussaAG, EdisonSpA, FMCCorporation, FMCForetSA, KemiraOYJ, L'AirLiquideSA, ChemoxalSA, SniaSpA, CaffaroSrl, SolvaySA/NV, SolvaySolexisSpA, TotalSA, ElfAquitaineSA **и** ArkemaSA (**преписка** COMP/F/**38.620 — Водороден пероксид и перборат**).

2) **Отхвърля жалбата в останалата част.**

3) **Отменя Решение** C(2012) 3534 **окончателен на Комисията от 24 май 2012 г., с което се отхвърля подаденото от Evonik Degussa** GmbH **искане за поверително третиране, в частта относно отказа на служителя по изслушването да се произнесе поради липса на компетентност по възраженията, посочени в точка 1 от диспозитива на настоящото решение**.

4) **Evonik Degussa** GmbH **и Европейската комисия понасят собствените си съдебни разноски**.

Подписи